

๒๑

โทษของ การทำบาปผิด

คนพาลผู้มีปัญญาทึบ ย่อมประพฤติกับตนเองดังศัตรู
ย่อมทำกรรมชั่วที่มีผลเผ็ดร้อน
บุคคลทำกรรมใดแล้ว ย่อมเดือดร้อนภายหลัง
มีหนานองด้วยน้ำตา ร้องไห้อยู่
เสวยผลแห่งกรรมใด กรรมนั้นทำแล้ว ไม่ดีเลย

โทษของการทำปาณาติบาต

๒๕๐

พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่แท้จริงของสรรพสัตว์ทั้งหลาย ในยามที่เรามีความทุกข์ สามารถช่วยให้เราพ้นทุกข์ได้ ในยามที่มีความสุขก็ช่วยเพิ่มเติมความสุขได้ ยิ่งถ้าเรามีใจรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัยได้แล้วละก็ ยิ่งทำให้ชีวิตเราพบความสุขอันไม่มีประมาณ เราจะเข้าถึงสุขชนิดนี้ได้ต้องอาศัยการปฏิบัติธรรม เจริญสมาธิภาวนา ทำใจของเราให้หยุดนิ่งเข้าไปสู่ภายใน ตามหลักอริยมรรคในหนทางสายกลาง จนกระทั่งเข้าไปถึงและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกายภายในตัวของเราได้

มีเทวคาถาของเชมเทพบุตรกล่าวเอาไว้ใน เชมสูตร ว่า

“จรณติ พาลา ทุมเมธา	อมิตเตเนว อตตนา
กโรนติ ปาปกํ กมฺมํ	ยํ โหติ กฏกปฺพลํ
น ตํ กมฺมํ กตํ สาธุ	ยํ กตฺวา อนุตฺตปฺปติ
ยสฺส อสฺสุมฺโข โรทํ	วิปากํ ปฏฺิเสวติ

คนพาลผู้มีปัญญาทึบ ย่อมประพฤติดกับตนเองดังศัตรู ย่อมทำกรรมชั่วที่มีผลเผ็ดร้อน บุคคลทำกรรมใดแล้ว ย่อมเดือดร้อนภายหลัง มีหน้ำนองด้วยน้ำตา ร้องไห้อยู่ เสวยผลแห่งกรรมใด กรรมนั้นทำแล้ว ไม่ดีเลย”

โทษของการทำปาณาติบาต

๒๕๑

ผู้ที่ถูกความมืดคืออวิชชาครอบงำจิตใจจนมืดดำสนิท ทำให้ไม่กลัวต่อบาป เมื่อคิด พูด ทำ ก็กระทำในเรื่องที่เป็นบาปอกุศล ชีวิตต้องพบกับความมืดมนไม่พบแสงสว่าง บุคคลเช่นนี้ ท่านเรียกว่าคนพาล เพราะไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยปัญญา ความมืดภายนอกนั้นยังพอมีวันสว่างได้ แต่ความมืดในจิตใจที่ไม่ได้รับแสงแห่งพระธรรมเป็นความมืดที่น่ากลัว เพราะจะทำให้พลัดตกไปในอบายภูมิ ไม่มีโอกาสทำความดี มีแต่เสวยวิบากกรรมที่ทุกข์ทรมาน ชีวิตของผู้ที่สั่งสมบาปอกุศล ทำบาปเป็นอาฉิน โดยที่ไม่รู้ตัว เป็นชีวิตที่อันตรายอย่างยิ่ง กว่าจะรู้ตัวว่าผิดพลาด ก็สายเกินแก้ไขแล้ว จำต้องทนทุกข์ทรมานชดใช้กรรมอันเผ็ดร้อนที่ก่อเอาไว้ในอบายภูมิเป็นเวลายาวนาน

หลวงพ่อมิตัวอย่างของผู้ที่กระทำบาปอกุศลเพราะความหลงผิด แล้วไปเกิดในนรกมาให้ทุกท่านได้รับทราบอีก

เรื่องมีอยู่ว่า ในอดีตกาล พระราชโอรสของพระราชาพระนาม กิตวะ เสดยน้ำจันทอยู่ใกล้เหล่าอำมาตย์ มีสนมกำนัลแวดล้อมจำนวนมาก ขณะที่พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า พระนามว่า สุเนตต์ กำลังเที่ยววิณฑบาต

โทษของการทำบาปนาติบาต

๒๕๒

เนื่องจากกำลังมีนเมา อีกทั้งเมื่อด้วยอำนาจความเป็นใหญ่ คิดไปว่า สมณนี้ไม่ยอมมอบน้อมต่อเรา จึงตรงเข้าไปแย่ง บาตรมาจากมือของท่าน ทุ่มลงที่พื้นดินจนแตก แล้วทรง หัวเราะชอบใจดื่มน้ำจันทต่อไปตามปกติ โดยไม่รู้สึกรู้สว่า ได้กระทำความผิดมหันต์ในพระปัจเจกพุทธเจ้าเข้าไปแล้ว แต่ พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านไม่โกรธเคืองหรือขุ่นมัวแต่อย่างใด เพราะจิตของท่านบริสุทธิ์ ผ่องแผ้ว หลุดพ้นแล้วจากความโลภ ความโกรธ และความหลง

ด้วยอำนาจวิบากกรรมนั้น เมื่อพระราชโอรสสิ้นพระชนม์ แล้ว ได้ไปบังเกิดในอเวฬิมหานคร ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะถูก ไฟเผาไหม้อยู่ถึง ๘๔,๐๐๐ ปี ครั้นจุติจากอัฐภาพนั้นแล้ว ได้มา บังเกิดเป็นเปรต กว่าเศษกรรมจะหมดก็ต้องเป็นเปรตผู้หิวโหย รับผลกรรมอีกยาวนาน เมื่อจุติจากอัฐภาพนั้นก็มาบังเกิดเป็นลูก ชาวประมง ซึ่งอยู่ในยุคสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา

เนื่องจากในอดีตเคยสั่งสมบุญไว้มากเหมือนกัน แต่ เพราะประพฤติดีในพระปัจเจกพุทธเจ้า ทำให้ชีวิตต้องพบกับความตกต่ำ เมื่อได้โอกาสกลับมาเป็นมนุษย์อีกครั้ง บุญในอดีตก็ตามส่งผลให้เป็นเด็กที่ระลึกละชาได้ จึงรู้ว่าตนเองประสบเคราะห์กรรมมาก เพราะประมาทไปทำบาปอกุศลไว้ จึงตั้งใจว่าภพชาตินี้จะไม่ยอมทำบาปอกุศลแม้เพียงเล็กน้อย เพราะฉะนั้น

โทษของการทำปาณาติบาต

๒๕๓

หนูน้อยจึงไม่ยอมไปจับปลากับพวกหมู่ญาติเพราะกลัวบาป
ไม่ยอมฆ่าสัตว์ทุกชนิด มีแต่หาโอกาสปล่อยปลาให้ชีวิตสัตว์
เป็นทานอยู่เป็นประจำ

พวกญาติรู้สึกไม่ชอบใจการกระทำของหนูน้อยเป็น
อย่างยิ่ง จึงไล่เขาออกจากบ้าน หนูน้อยจึงไปขอบวชเป็นสามเณร
อยู่กับพระอานนท์เถระ ตั้งใจศึกษาธรรมะ นั่งสมาธิเจริญภาวนา
ไม่เคยขาด ต่อมาเมื่อได้รับการอุปสมบทแล้ว ในที่สุดได้บรรล
ุธรรมเป็นพระอรหันต์ ได้พาภิกษุ ๑๒ รูป ไปจำพรรษาอยู่ที่
สถานบรรพต ฝ่ายพวกญาติประมาณ ๕๐๐ คน มีได้ก่อสร้างกุศล
กรรมไว้ สร้างแต่บาป เมื่อละโลกแล้วทำให้ไปบังเกิดในหมู่เปรต

โยมมารดาบิดาของพระเถระซึ่งบังเกิดเป็นเปรต เห็น
พระลูกชายมาก็ดีใจ แต่ไม่กล้าเข้าไปหา จึงส่งเปรตผู้เป็นพี่ชาย
ไป เปรตพี่ชายจึงออกมาปรากฏกายให้พระเถระเห็น เป็นเปรต
มีปากเล็กเท่ารูเข็ม เปลือยกายซูบผอม มีอาการอดโรยเหมือน
หิวข้าวหิวน้ำมาเป็นเวลายาวนาน เปรตบอกให้พระเถระรู้ว่า
ตนเป็นพี่ชาย มารดาและบิดาของท่าน ซึ่งบัดนี้ไปเกิดเป็นเปรต
ต้องเสวยทุกข์ทรมานแสนสาหัส ขอให้พระเถระช่วยอนุเคราะห์
แก่โยมมารดาบิดาด้วย เมื่อให้ทานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ด้วย

พระเถระเมื่อทราบว่ เปรตเหล่านี้เคยเป็นญาติของท่าน

โทษของการทำปาณาติบาต

๒๕๔

ก็ปรารถนาที่จะสงเคราะห์ให้หลุดพ้นจากความทุกข์ในเปตภูมิ
เข้าวันนั้น ท่านไปบิณฑบาตมาได้ ก็แจ้งแก่พระสงฆ์ทั้ง ๑๒ รูป
ว่า วันนี้ท่านปรารถนาจะถวายสังฆทานเพื่ออนุเคราะห์แก่ญาติ
ซึ่งไปบังเกิดเป็นเปรต ขอให้สงฆ์เป็นเพื่อนาบุญรับภัตตาหารด้วย
เมื่อพระเถระถวายสังฆทานแล้ว ได้อุทิศส่วนกุศลไปให้มารดา
บิดาและพี่ชาย ตั้งจิตแผ่ส่วนกุศลไปว่า “อิหฺม เม ญาติโน โหตุ,
สุขิตา โหนตุ ญาติโย ขอทานนี้ จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลาย
ของเรา ขอญาติทั้งหลายจงมีความสุขเถิด” ทันทีที่พระเถระ
อุทิศส่วนกุศลไปให้ โภชนะอันประณีตก็บังเกิดขึ้นแก่เปรต
ผู้เป็นญาติที่มารอรับส่วนกุศล

จากนั้นเปรตพี่ชายซึ่งมีผิวพรรณดี มีกำลัง มีความสุข
ก็ไปแสดงตนแก่พระเถระ แล้วกล่าวว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ โภชนะ
อันมากมายพวกข้าพเจ้าได้แล้ว แต่ขอท่านจงดูเถิดพวกข้าพเจ้า
ยังเปลือยกายอยู่เลย ขอท่านจงพยายามให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้
ผ้านุ่งห่มด้วยเถิด” พระเถระไปเลือกเก็บผ้าจากกองหยากเยื่อ
เอามาทำเป็นจีวร ชักย้อมอย่างดี แล้วถวายสงฆ์ผู้มาจากจตุรทิศ

ครั้นถวายแล้ว ได้อุทิศส่วนกุศลให้มารดาบิดาและพี่ชาย
เปรตเหล่านั้นก็ได้รูปกายใหม่ นุ่งห่มผ้าเรียบร้อยแล้ว ได้มา
แสดงตนแก่พระเถระ พร้อมกับบอกว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ

โทษของการทำปาณาติบาต

๒๕๕

พวกเราผู้มีพละกต มีกำลัง มีความสุข มีผ้านุ่งห่มมากกว่า
ผ้าที่มีในแคว้นของพระเจ้านนทราช ผ้านุ่งผ้าห่มของพวกเรา
ไพบูลย์ และมีค่ามาก ผ้าเหล่านั้นอยู่ในอากาศ ข้าพเจ้าทั้งหลาย
เลือกนุ่งห่มแต่ผ้าที่พอใจ แต่ว่าพวกข้าพเจ้ายังไม่มีบ้านเรือนอยู่
ยังไม่มีน้ำดื่มและยานพาหนะใดๆ ขอท่านจงอนุเคราะห์ให้
พวกข้าพเจ้าได้ที่อยู่อาศัย มีน้ำดื่ม และได้ยานพาหนะเถิด”

พระเถระได้ฟังดังนั้น ก็สร้างกุฏิที่มุงด้วยใบไม้ จัดตั้ง
น้ำดื่ม น้ำใช้ ทำรองเท้า แล้วถวายภิกษุสงฆ์ได้ใช้เป็น
ปฏิบัติธรรม ครั้นแล้วได้อุทิศส่วนกุศลให้มารดาบิดาและพี่ชาย
เหมือนเดิม เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ว่า ทนที่ที่อุทิศส่วนกุศล
ให้กับเปรต ทิพยปราสาทก็บังเกิดขึ้นกับหมู่ญาติ เป็นปราสาท
ที่งดงามประดุจทิพย์วิมานในเทวโลก น้ำดื่มคือสระโบกขรณี
มีน้ำเย็น มีท่าราบเรียบดี ดารดาษด้วยดอกปทุมและดอกอุบล
มีกลิ่นหอม ทำให้เปรตได้อาบดื่มกินอย่างสบาย เปรตผู้เป็น
ญาติพากันมาแสดงตนให้พระเถระเห็น พร้อมด้วยราชรถ
อันวิจิตร แล้วกล่าวขอบคุณพระเถระว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ
พวกข้าพเจ้าเป็นผู้อนาถาอนุเคราะห์แล้ว ด้วยการให้ข้าว ผ้านุ่ง
ผ้าห่ม เรือน น้ำดื่ม และยาน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลาย
จึงมาเพื่อจะไหว้ท่านผู้เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณา”

โทษของการทำปาณาติบาต

๒๕๖

จะเห็นได้ว่า ชีวิตหลังความตายของผู้ที่ทำบาปอกุศล เอาไว้ เป็นชีวิตที่ทุกข์ยากน่ากลัวและยาวนาน เกินการคาดเดาว่าจะใช้เวลามากน้อยสักเท่าใด อีกทั้งเป็นชีวิตที่แสนจะทรมานอีกด้วย ดังนั้นการประคับประคองตัวของเราให้ดำเนินชีวิตอยู่บนหนทางแห่งความดี บนเส้นทางแห่งบุญด้วยความไม่ประมาทจึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ที่จะช่วยปกป้องคุ้มครองตัวเราให้ปลอดภัย ทั้งภัยในชีวิต ภัยในอบายภูมิ และภัยในสังสารวัฏ เหมือนมีเกราะแก้วคุ้มกันภัยและอันตรายนานัปการ

ฉะนั้น อย่าได้หลงไปทำบาปอกุศลจนพลัดไปเกิดในอบายภูมิ และจะต้องมารอคอยส่วนบุญที่หมู่ญาติอุทิศให้เหมือนเรื่องนี้ เพราะหมู่ญาติของเราเขาทำบุญแล้วจะนึกถึงเราหรือเปล่าก็ไม่ทราบ โอกาสที่จะพ้นจากทุกข์ในอบายภูมิจึงยากมาก ดังนั้นอย่าได้เป็นอย่างนั้นกันเลย เกิดมาแล้วก็ให้สั่งสมบุญกันให้เต็มที่ เก็บเกี่ยวเอาบุญไปให้ได้มากที่สุด นอกจากจะช่วยเหลือตัวเราเองแล้ว ยังจะได้ช่วยหมู่ญาติและสรรพสัตว์ทั้งหลายอีกด้วย ถ้าเราหมั่นฝึกตัวเองให้สมบูรณ์ตัวเราก็เป็นคนที่มีคุณค่าและเป็นที่น่านับถือของมนุษย์และเทวดาทั้งหลายยิ่งๆ ขึ้นไปอีกด้วย

